

1921, v němž se domáhal st-l toliko přiznání čl. státního občanství, odvolávaje se na domovský list, vystavený magistrátem města G. dne 17. prosince 1920, dle něhož přiznáno mu bylo domovské právo v městě G. od 17. listopadu 1920 na základě usnesení měst. výboru ze 17. listopadu 1920, při čemž se o opci vůbec nezmínil, tedy neprojevil svůj úmysl opci vykonati.

St-l opíral tedy svou žádost o okolnosti v § 9 úst. zák. z 9. dubna 1920 č. 236 Sb. uvedené, za kterých může příslušný úřad přiznati čl. státní občanství. Právem tedy pokládal žal. úřad obsah zmíněného protokolu z 21. listopadu 1921 za žádost ve smyslu cit. § 9 a nikoliv za opční prohlášení.

V dalších svých námitkách tvrdí st-l, že splnil veškeré podmínky zákona pro nabytí domovského práva v G., a že tudíž nebylo příčiny, aby zrušeno bylo cit. usnesení ze 17. listopadu 1920 a důsledkem toho zamítnuta jeho žádost za přiznání státního občanství.

Nař. rozhodnutí obsahuje dva výroky:

1) zrušení usnesení měst. správního výboru v G. ze 17. listopadu 1920, kterým bylo uznáno, že st-l nabyt v obci té domovského práva na základě § 10 zák. čl. XXII z r. 1886, a

2) zamítnutí žádosti st-lovy o přiznání ve smyslu § 9 úst. zák. z 9. dubna 1920 č. 236 Sb.

Prvý výrok učinil žal. úřad z moci úřední. Není pochyby, že by tak byl mohl učiniti, kdyby byl zjistil, že orgán obce, jenž usnesení o nabytí domovského práva st-lem učinil, byl k tomu nepříslušný, nebo že uznání domovského práva usnesením měst. správ. výboru v G. vyslovené a v účincích svých shodné s výslovným přijetím do svazku obce, jest proto absolutně zmatečné, že st-l nebyl v rozhodné době občanem státu, k němuž G. tehdy náležela. (Viz nář. Boh. 823 adm.) Leč žal. úřad se na takovouto zmatečnost aktu, uznávajícího domovské právo st-lovo, neodvolal, nýbrž poukázal v rozhodnutí svém k tomu, že st-l nepřispíval k břemenům obecním po 4 leta a že tedy nesplnil podmínku stanovenou §em 10 zák. čl. XXII : 1886, přezkoumával tedy otázku domovské příslušnosti st-lovy z důvodů věcných. K tomu však žal. úřad nebyl příslušný, poněvadž není zákonného ustanovení, jež by ho k tomu opravňovalo. Jest tudíž výrok jeho, jímž zrušil uvedené usnesení měst. správ. výboru v G. v rozporu se zákonem. Poněvadž z důvodů nař. rozhodnutí jest patrné, že žal. úřad zamítl žádost st-lovu za přiznání čl. státního občanství podle § 9 úst. zák. jen v důsledku zrušení usnesení o udělení domovského práva, slušelo nař. rozhodnutí zrušiti v jeho celku podle § 7 zák. o ss.

Č. 3815.

Řízení před nss-em. — Advokacie (Slovensko): Advokát, který byl usnesením advokátní komory (pro ztrátu stát. občanství) ze seznamu advokátů vymazán, je přes to do té doby oprávněn k podepisování stížností na nss (§ 18 zák. o ss), dokud příslušné usnesení advokátní komory se nestalo pravoplatným.

(Nález ze dne 25. června 1924 č. 11.449.)

V ě c: Dr. Eugen K. ve Velkém M. proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska o přiznání čsl. státního občanství.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím byla žádost st-lova za přiznání čsl. státního občanství ve smyslu § 9 úst. zák. z 9. dubna 1920 č. 236 Sb. zamítnuta. Zároveň bylo z moci úřední jako protizákonné zrušeno usnesení obecního výboru ve Velkém M. z 15. května 1920, kterým bylo uznáno, že žadatel nabyt ve smyslu § 10 zák. čl. XXII. z r. 1886 domovské právo ve Velkém M. a bylo nařízeno, aby jmenovaný byl ze seznamu příslušníků obce Velký M. vyškrtnut. — — —

Rozhoduje o stížnosti do tohoto rozhodnutí pro nezákonnost podané, musil se nss v prvé řadě zabývatí námitkou odvodního spisu, že stížnost trpí formální vadou záležející v tom, že není ve smyslu § 18, odst. 3 zák. o ss podepsána advokátem, poněvadž podepsal ji pouze st-l, který byl usnesením advokátní komory v Turčanském Sv. Martině ze 17. ledna 1923 ze seznamu advokátů vymazán.

Dle zprávy advokátní komory v Turčanském Sv. Martině z 24. března 1924, nss-em vyžádané, odpovídá toto tvrzení odvodního spisu pravdě, avšak ve zprávě té se zároveň sděluje, že se st-l z uvedeného usnesení odvolal k nejvyššímu soudu, jenž usnesením z 26. března 1923 odvolání st-lovo zamítl. Usnesení odvolací instance bylo pak dle sdělení advokátní komory v Turčanském Sv. Martině st-li 4. května 1923 doručeno.

Jde o otázku, zda stížnost, která byla u nss-u před tímto dnem, t. j. dne 25. dubna 1923 podána a jím podepsána, jest opatřena podpisem a d v o k á t a. Zodpovědění její závisí v podstatě na tom, měla-li stížnost, kterou podal podle § 35, odst. 2 zák. čl. XXXIV z r. 1874 proti usnesení advokátní komory v Turč. Sv. Martině ze 17. ledna 1923 k nejvyššímu soudu, odkladný účinek. Cit. zák. článek má v případech, kde tento účinek chce vyloučiti, o tom výslovné ustanovení (sr. § 67), kdežto výkon disc. výroku o suspensi a zbavení advokatury činí závislým na vejítí jeho v právní moc (§ 104).

Ježto v daném případě jde o výrok, kterým byl st-l — byť i ne cestou disciplinární — zbaven advokatury, a ježto není výslovného ustanovení, že by stížnost, kterou § 35 proti takovému výroku advokátní komory k nejvyššímu soudu připouští, neměla odkladného účinku, jest nss názoru, že účinek takový oné stížnosti upírati nelze. Ale pak se stalo usnesení ze 17. ledna 1923 pravoplatným teprve dnem, kdy doručeno bylo st-li potvrzující usnesení nejvyššího soudu, t. j. dnem 4. května 1923, a stížnost k nss-u před tím podaná a st-lem podepsaná vyhovovala požadavku § 18, odst. 3. zák. z 22. října 1875, ř. z. č. 36 ex 1876.

Ve věci samé — — — ¹⁾

č. 3816.

Administrativní řízení. — Řízení před nss-em: Intimoval-li župní úřad straně rozhodnutí, kterým min. vnitřní zamítlo její

¹⁾ Další důvody obdobně jako při Boh. 3814 adm.